

K O N G E N S G Æ K

FORTÆLLING FRA AAR 1499. — AF THEODOR EWALD.

EN gyldenklar Formiddag i Oktober larmedes der travlt og muntert paa Slotsholmen i København. Det nye, vestre Hus stod allerede flunkende færdigt i det Ydre, men oppe i Ridder-salen hamredes og fløjtedes endnu; nede i Slots-gaarden arbejdede Huggerne med de store Stenbilleder af Kongen og hans Frue, som skulde opsættes paa hver sin Side af den mægtige Trappe. Og inderst, Syd for Urtegaarden, hvor Grunden til Prinsessefløjen var lagt i Fjor, muredes med Sang og Klang; det gjaldt at nytte Tiden i det skønne Efteraar, der kunde være forbi naar som helst . . . .

Men midt i denne glade Tummel hævede den gamle Kongefløj sig barsk og tavs, som en skummel Klippe af den lystige Brænding. Fra Fruerstuen lød ikke som ellers Nynnen af lyse Pigerøster, intet rapt Mundhuggeri, ikke Fru Cæcilies, Overhofmesterindens, myndige Tilrettevisninger — kun Vævenes Klapren og Rokkenes Snurrenur, som om de gik af sig selv. Paa Svalegangen i andet Stokværk sad nogle Hofsinder, de talte dæmpet og drak tungsin-digt; Svende kom og gik med Kander og Fade, som bar de det hellige Vin og Brød. Vagterne i Drabantsalen havde faaet Bud om ikke at vandre, de stod som Støtter, men af og til maatte de jo flytte paa sig, da lød fra deres Vaaben en Skratten og Klirren som af en Slut-ters Nøgler i et Fængsel . . . .

Den glade Kong Hans var syg, det store Mørke var over ham; han sad i det østre Taarn-kammer med Hænderne knuget op under sin brede Hage og stirrede langt ud bag Livet — ud i en eller anden Rædsel, som ingen anden saa. Time efter Time havde han siddet saaledes, Dag efter Dag — om Natten gik han, op og ned, op og ned, det var værre end alt andet — disse endeløse Dump i Fliserne rungede langthen som ubønhørlige Pulsslag fra selve den evige Skæbne . . . .

Udenfor Løndøren — paa Vindeltrappen ned til den smalle Bro langs Slotsgraven — sad Kongens Mandsling og græd. Stakkels Mester Goliath, alt blev saa sorgeligt for ham, hans Hoved værkede af denne Stilhed, han taalte ikke at være saa ene med sig selv, da tvinges en jo til at tænke, og maa en da ikke spræn- ges fra Vid og Sans?

Han rokkede det store Hoved frem og til- bage mellem de bittesmaa Hænder — og saa op mod Taarngluggen, hvor Solskæret dansede ind og tændte en Regnbueglans gennem hans Taarer — dér saa han langt ud i en fjærn Drøm: Røgstuen derhjemme, Taget var saa lavt, at Gederne aad deraf. Udenfor Døren Engen — om Vinteren kun et fladt Stykke Jord op mod Skovbrynet, men om Sommeren selv en uhyre Skov, Græsset og Blomsterne kildrede ham i Ansigtet, naar han vadede rundt deri; aa, hvor han rakte sig for at faa Øjnene op over Aksene — hvor han glædede sig til at blive stor, saa han kunde se udover! Men han blev jo aldrig større, kun Hovedet voksede og voksede — en Dag saa han sit eget Spejlbillede

i Aaen, da blev han saa forskrækket, at han faldt ud. En ublid Haand trak ham op og ruskede ham, en skærende Stemme skældte og smeldte. O, men denne samme Haand kunde glide saa varsomt over hans Haar, den samme Stemme kunde kalde ham saa blødt ved Navn. Og det Navn var ikke Goliath . . . .

Men alt dette vilde han ikke tænke paa, det var saa langt borte, som om det aldrig havde været.

Han lukkede sine Øjne; men da tindrede det endnu klarere for ham — da blændedes han af et Syn, som brændte ham endnu gru- sommere i Sjælen. Det Paradis, en har mistet, kan en dog glemme; men det forjættede Land, som breder sig for ens Fod med Mælk og Hon- ning — hvor smerter det ikke at række derefter og vide, vide, at en skal aldrig naa derhen!

Anna Bildt hed hun og var en af Dronnin- gens otte Jomfruer. De kaldte hende store Anna Bildt, fordi hun havde en Navnesøster i Fruer- stuen — en lille buttet en. Men hun selv, hvor var hun høj og lys og fager; ret som en Rose; thi hun sad dér højbaaren og bød sig ikke til, men det duftede af hendes Sødme til hver, som gik forbi.

Og god var hun, det lyste af hendes Smil. Hun smilte kennest og hjertensbedst til ham — af Medynk, naturligvis. Og af Tryghed; thi med det store Hoved til den lille, fine Krop kunde han jo umuligt misforstaa det. Aa, det var ikke til at holde ud; allermindst, allermindst taalte han at tænke paa hende . . . .

Han rejste sig og glyttede varsomt paa Løndøren — Kongen sad som før. Solen skinnede paa hans Øjne, men de lukkede sig ikke for det skarpe Skær. En Flue hyggede sig paa hans Næse, men han følte det ikke. Blikket var vendt lige mod Døren — mod det næsvise Narrehoved, som stak indenfor — men det blev i Øjnenes Spejl; det naaede ikke Sjælen og vakte — —

Ak, den arme Konge, tænkte Mester Goliath — altid var han mod mig som mod sin Jævnning, og nu kan jeg intet gøre for ham til Gengæld. De Dumhoveder tror, at nu fortæres han af Ruelse, fordi han lod Renteskriver Anders rette for fem Somre siden — Anders, som tilstod Underslæb paa Pinebænken, men siden nægtede, fordi han intet ondt havde gjort, og dog blev hængt. Men jeg ved bedre: at Kongen ræddes, fordi det røde Mørke igen er over ham, og nu strider han mod den Onde, at han ikke skal bli- ve forført til Manddrab paany. Stakkels Fatter, jeg ved det, men jeg kan ikke hjælpe, ingen kan hjælpe . . . .

Mester Goliath lod Døren falde lydlost til — da han vendte sig, sad *Abelone* paa Trap- pen, Dronningens Dværginde. Det gøs i ham — hun var pukkelrygget, og han kunde ikke fordra- ge Vanskabninger. Hans eget store Hoved maat- te vel til, det skulde rumme saa mange Puds og Tanker; men kunde en maaske tænke med Ryg- gen? Nej, Kvinder i det mindste burde altid være takkeligt skabt.

— Hvad Ulykkesbud kommer nu *du* med? spurgte han vrippent.

— Hvorfor taler du altid saa haardt til mig? spurgte *Abelone* forknytt og vendte Ansigtet bort for at skjule sine Taarer.

— Ja, hvorfor kommer du her og tviner, som om alt ikke var sorgeligt nok forud? Kan du ikke sige dit Ærind og saa gaa din Vej igen?

Jeg har saa ondt af den gode Fru Kristine, Goliath. Hun har ikke Ro ved sine Regnskaber, saa knæler hun paa Bedeskamlen, men kan ikke finde Rist dér heller, hun gaar til og fra. Hvor er det med Hans Naade?

— Det samme.

— Og du ved intet Raad?

— Vente.

— Ved du slet intet Raad, Goliath, du som er saa klog? Jeg vilde saa gerne gøre hende den Glæde —

— Ej, da lad hende drive det ene Djævl- skab ud med det andet! Taalet en ikke at høre et Barn græde, da faar en give det Dukken. Lad hende skikke Jomfru Edel herop.

— Det gør hun aldrig.

— Da gør du det! Men gaa nu, at jeg kan komme til at sidde.

— Her er Plads nok, Goliath!

— Jovist, det var smukt, om nogen kom her og saa os sammen! Djævlen har ogsaa lært dig at vande Høns — ser du ikke, at du faar mig til at tvine selv?

Han ruskede hende i det store, smukke Haar og puffede til hende — hun gik lydigt ned. Hun vendte sig ikke, hun trængte tappert sin Hulken tilbage, til hun var naaet om Trappesvinget — da brast den frem fra hendes Bryst næsten som et Skrig . . . .

Mester Goliath hævede sine knyttede Hæn- der mod Himlen deroppe — mod Solskæret, der legede spottende hen over den sprukne Mur med dens tusinde Spind. Det falske, ubarmhjertige Lys — se, hvor mildt det kærtgnede de gamle Sten, mens det blottede hver Brist! Se, hvor festligt det blussede, som om nogen Sjæl var glad mere end en stakket Stund og maatte be- tale det dyrt sidenefter! Det evige Mørke vilde have været barmhjertigere end denne grusomme Leg —

Nu buldrede og brød en Stemme dernede paa norsk — det var den store Asmus Quant, Kammerjunkeren. Ingen hadede Mester Goliath bitrere — men var han afsindig eller drukken, som han kom støjende op gennem dette Elendig- hedens Taarn —

Dværgen smuttede ned i Trappesvinget og hævede Haanden tyssende.

— Hvor staar det? sagde Asmus og dæm- pede Stemmen.

— Gaa derind, da faar I det at mærke, sner- rede den Lille. — Der sidder flere Hoveder løse i Dag end Jeres og mit.

Asmus bleggede, men lo straks efter.

— Mester Goliath har fældet Taarer — den lille Kæmpe har Hjertesorg? Det maa vel give